

Seinasti skúladagur hjá lærara okkara, Hilmar Bech

Hilmar Bech, sum hevur verið lærari í Porkeri í fjóruti ár, gevst í dag í starvi sum lærari. Hilmar Bech sat á tingi umboðandi Javnaðarflokkinn árin frá 1970 til 1984, og hevur hann umframt tað havt fleiri álitisstørv. Myndin er tikin fyri kortum, tá Hilmar Bech vitjaði á Sosíalinum saman við lærarum og næmingum úr Porkeri

Í Porkeri hevur ein av okkara góðu og trúföstu lærarum, Hilmar Bech, sín seinasta skúladag í dag. Hann hevur røkt hetta starv nú í 40 ár - og vilja vit takka honum fyri tann ómetaliga týðning, ið hann hevur havt fyri skúla okkara og bygd okkara.

Hilmar Bech, sum er ættaður úr Porkeri tók læraraprógvgv á Haslev Seminarium í 1958. Hann var lærari við Vágs skúla í 1958-59, og hevur síðan 1959 verið lærari her í bygdini. Síðan 1967 hevur hann verið fyrstilærari.

Í mongum bygðum fyrr var lærarin ein týðningarmikil persónur, sum ofta var tann, ið umboðaði fólkíð og sum heitt var á, tá okkurt var á vási. - Soleiðis hava eisini mong okkara upplivað Hilmar - sum hin fryntliga mannin, ið vit høvdu álit á og sum vit altíð kundu leita ráð hjá.

Mong okkara, sum í dag

eru foreldur og hava børn í skúlanum, hava eisini havt Hilmar sum lærara. Vit minnst henda unga og ídna læraran, ið gekk upp í sítt yrki við liv og sál og sum vildi nakað í tí gerningi, sum lá honum á hjarta.

Hilmar var nærlagdur og vísti uttan at gera mannarnum, tí einstaka næminginum áhuga. Eins væl og hann eggjaði hin sterka næmingin at menna sínar bóklígu gávur, so lærði hann eisini hin minni sterka næmingin sjálvsálit og minti hann á, at hóast vit ikki øll eru so sterk bóklíga, so eru aðrir virðismiklir eginleikar, sum í lívinum hava eins stóran týðning, sum hin bóklíga kunnleikin.

Samstundis, sum Hilmar hevði tak á næmingunum og undirvísti við fastleika, so var hann hin fryntligi og vinarlígi lærarin, sum næmingurin bæði kundi samskifta við og hava

virðing fyrir.

Mong okkara minnst við gleði aftur á, tá hann segði frá søgu Føroya og eisini bygðarsøgu okkara. Vit minnst tá sagt var frá um neyt, seyð, hoygg, torv og annað, ið fyrr var ein náttúrligur partur av føroyska bygðarlívinum. Vit minnst, tá sagt var frá nótakasti, útróðri, nærfiskiskapi og fjarfiskiskapi.

Síðan gloyma vit ikki virðismiklu barnasangir og fosturlandssangir okkara, sum hann lærði okkum - sum eisini gjørdi sítt til, at vit finga alsk til land okkara og vøkru náttúruna. - Tað fór ein yllur gjøgnum barnasálina, tá vit sungu sangir sum henda hjá Hans Andrias Djurhuus: „Vit kunnu øll at renna dyst“ ella sangin hjá Mikkjali á Ryggi: „Fagra friða, vársól blíða“, ella „Hvorjum man tykjast vakurt hjá sær“ hjá Friðriki Petersen og

mangar aðrar. - Enn í dag, so mong ár aftaná, vakna kenslur frá barnaárunum, tá hesir vøkru sangir verða sungnir.

Stuttligt var eisini tá skúlabørnini fóru ein túr til gongu út í náttúruna. Sagt var frá søgum, ið høvdu tilknýti til tey ávisu støðini, ið vit sóu. - Hvør okkara minnst ikki Hilmar at greiða frá, tá vit komu út til Víkar, um Karpa og synir hansara, ið allir gingu burtur á báti sunnanfyri í Mýrafirði.

Á hesum útferðum spældu vit ymisk spøl eisini. Vit spældu langbólt, kastaðu spjót og stuttleikaðu okkum óført. - Eisini fóru vit saman við læraranum vestur í Gjógv í svimjihylin, tá veðrið var gott, og hevði Hilmar eina stong við, sum hann lærði okkum at svimja við.

Tá vit so fóru úr skúlanum her og fóru aðrastaðir at ganga í skúla og at læra, so var Hilmar

altíð áhugaður í okkum og spurdi foreldrin eftir okkum. Og tá vit í frittíðini vóru heima, prátaði hann altíð við okkum, um hann hitti okkum.

Soleiðis hevur Hilmar altíð verið ein náttúrligur partur í lívi okkara og í bygðarlívinum her. Hann hevur dagliga tikið lut í øllum her og hevur altíð steðgað á og havt eitt hugnaligt prát við øll, ið hann hitti.

Góði Hilmar - vit takka tær fyri hesi mongu ár, ið tú hevur verið lærari okkara og fyri tann góða anda, ið hevur eyðkent teg og skúla okkara. Vit minnst við gleði aftur á farin ár og eru takksom fyrir, at vit eisini hava kunna sent børn okkara í skúlan, meðan tú enn vart lærari her.

Tá vit koma upp í árin, og leggja lívsstarv okkara frá okkum, mugu vit ásanna, at sólin er komin nakað vestur á luftina. -

Spennandi var í barna og -ungdómsárum, tá sólin reis úr havi. Og vakurt var í manndómi, tá sólin stóð hægst á luftina.

Men, hvør hugtakandi, tá sólin er komin vestur um, og tekur seg niður ímóti fjallarøðini, litandi bø og haga, har seyðurin liggur og jóttrar - og gyllir so fagurt fjørð og sjóvarmála, har æðurnar so friðsamar damla og børnini so hugnaliga spæla.

So vakurt siggja mong okkara, góði Hilmar, í dag umhvørvi okkara, sum tú hevur verið við til at gylla, og ynskja vit tær mong góð ár afturat saman við okkum her í bygdini. Takkandi tær ynskja vit tær Guds signing í komandi døgum.

Vinir.